

впрегналь кравитѣ и отишелъ въ гората. Отмѣриль както му казалъ дебелиятъ старецъ, извадилъ сухия пѣнь, а подъ него — пълно гърне съ жълтици.

Дѣдото и бабата много се зарадвали. Напролѣтъ съборили старата кжщурка и съзидали нова, на два ката, заградил двората и заживѣли честито. Но дѣдо Кандилко не забравилъ и пѣна. Поставилъ го на най-лично мѣсто въ гостната стая. Бабата много се ядосвала: — „Защо ми е този черенъ пѣнь, да ми грози новата кжща, — думала тя. — Каквото имаме, отъ съня е, а не отъ пѣна. Да го премахнемъ, да го изгоримъ“.

— Не бива, — отвърщаль старецътъ — той ни показва богатството и азъ го почитамъ като пръвъ пиятель. Нека стои. Никому не прѣчи.

Дѣдото отишелъ на пазаръ. — Сега вече ще се избавя отъ умразния пѣнь, — казала злата баба. Примѣкнала тежкия пѣнь, изправила го на разгореното огнище, па излѣзла навънъ по работа. Пѣньтъ обгорѣлъ отъ едната страна, наклонилъ се, падналь върху розката и я запалиль. А розката подпалила кжщата. Юрнахли се всички хора да гасятъ. Но едва спасили малко дрехи и покжщина. Цѣлата кжща изгорѣла до основи.

Върналь се вечерътъ дѣдо Кандилко. Видѣль какво е станало и съ гласъ заплакаль. На бабата нищо не сторилъ. Хрисимъ човѣкъ билъ. Само ѝ казалъ: — „Ехъ, жено, разбра ли сега, че който зло мисли, зло изпаша?“ — И пакъ подкараль кравитѣ, да оре дветѣ ниви и да прехранва злата баба.

Георги Райчевъ

НЕЗАБРАВКА

Незабравке синеока,
ти дете си на потока,
дето пѣй, шуми и шета
край задрѣмали дървета.
Той те гали и приспива,
съ пѣна бисерна облива,
цѣль день приказки ти казва
въ тая китна горска пазва.
Пеперудкитѣ игриви
и пчелици работливи
покрай тебъ трептятъ, танцуватъ

и те трепетно цѣлуватъ.
Дъхавитѣ теменужки
тукъ сж твойтѣ върни дружки;
а пѣкъ бѣлата брѣзичка
бдинадъ тебъ като сестричка —
пази ти въвъ пекъ и зной
хладна сѣнка и покой.
Нека ручея ти пѣй,
ти цѣвти и хубавѣй,
и съ цѣвтчета свѣтлосини
радвай всѣки, който мине!

Ст. Цанкова-Стоянова